

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobce: H. D.
proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2022, č. j. OAM-178/LE-BA05-LE24-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal dne 12. 12. 2021 žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Žalovaný zamítl jeho žádost jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a to se zdůvodněním, že Tunisko se nachází na českém seznamu bezpečných zemí původu a žalobce neunesl z toho plynoucí zvýšené důkazní břemeno. Neprokázal tedy, že v jeho případě nelze Tunisko považovat za bezpečnou zemi původu.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

2. Žalobce namítl, že byl v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany zkrácen na svých právech. Domnívá se, že v jeho případě existují důvody k udělení mezinárodní ochrany dle § 12 a § 14a zákona o azylu. Žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, z něhož vyvodil nesprávné závěry o neexistenci azylově relevantního nebezpečí. Odchýlil se také od judikatury týkající se přiměřené pravděpodobnosti pronásledování a vážného nebezpečí vzniku vážné újmy. Žalobce má za to, že v jeho případě nelze Tunisko považovat za bezpečnou zemi původu, neboť ve výpovědi poukazoval zejména na pronásledování členy politické strany pro odmítnutí spolupráce s touto stranou. To vyústilo až v křivé trestní obvinění žalobce a jeho neoprávněné zadržování ze strany policie.
3. Ve vydání seznamu bezpečných zemí původu pouhou vyhláškou ministerstva žalobce spatřuje rozpor s ústavním pořádkem ČR. Podle čl. 4 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) mohou být meze základních práv a svobod stanoveny pouze zákonem. Institut bezpečné země značně zhoršuje pozici žadatele při prokazování nebezpečí pronásledování a vážné újmy. Přímou tak omezuje právo na meritorní posouzení žádosti a právo na přístup k orgánům veřejné moci podle čl. 36 Listiny a právo žádat o azyl podle čl. 43 Listiny. Soud není vázán podzákonnými předpisy, zařazení země na seznam vydaný vyhláškou proto nemá vliv na posouzení soudu, zda daná země je či není bezpečnou. Soud musí tuto otázku posoudit na základě pravidel stanovených v zákoně v souladu s předpisy evropského práva.
4. Žalobce má za to, že předložil závažné důvody ve smyslu čl. 36 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) pro vyvrácení domněnky bezpečné země původu v jeho konkrétní situaci. Současně není povinen prokazovat, že byl v zemi původu v horším postavení, než jiní lidé prožívající stejné problémy (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2014, č. j. 5 Azs 23/2013 - 19).
5. Podklady pro vydání rozhodnutí pak nepostačují k tomu, aby země původu žalobce mohla být označena za bezpečnou. Žalobce upozornil v této souvislosti na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 10. 2021, č. j. 41 Az 58/2020 - 52, z něhož plyne povinnost soudu mimo jiné hodnotit, zda k označení země za bezpečnou došlo v souladu s podmínkami stanovenými procedurální směrnicí a zákonem o azylu. Je přesvědčen, že napadené rozhodnutí trpí stejnými vadami jako rozhodnutí přezkoumávané v citovaném rozsudku. Ani v jeho případě totiž podklady neposkytují dostatečný základ k zařazení Tuniska na seznam bezpečných zemí původu.
6. Navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce svou vlast neopustil na základě žádného z azylově relevantních důvodů. Ani jeho obavy z návratu do Tuniska nelze považovat za důvodné ve smyslu § 12 a § 14a zákona o azylu. Tunisko splňuje základní demokratické principy v souladu s kritérii pro hodnocení bezpečné země původu [§ 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu], a bylo proto zařazeno na seznam zemí, které ČR považuje za bezpečné.

Z výpovědi žalobce v rámci správního řízení ani z obsahu podané žaloby poté neplyne, že by v jeho případě tento předpoklad neplatil.

8. Jako hlavní důvod své žádosti žalobce uvedl, že se obává členů největší tuniské politické strany Ennahda, neboť odmítl vstup do této strany. Členové této strany žalobci vyhrožovali a údajně měl kvůli tomu potíže i s tamní policií. Žalobce si podanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany chce rovněž legalizovat svůj pobyt na území ČR, neboť má obavu, že by byl po uložení správním vyhoštění na dobu 12 měsíců z ČR vrácen zpět do Tuniska. Rovněž uvedl, že by chtěl z ČR pokračovat do Velké Británie.
9. Tunisko ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv. V případě žalobce lze Tunisko považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu a žalobce má v případě jakýchkoliv problémů v zemi možnost využít ochrany kompetentních orgánů. V Tunisku neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, ani Tunisko nevede válku proti jinému státu.
10. K námitce nedostatečného zjištění skutkového stavu žalovaný uvedl, že je to právě žalobce, kdo má v řízení o mezinárodní ochranu povinnost tvrzení. Je přesvědčen, že dostatečně zjistil skutkový stav, který umožňoval vydat ve věci rozhodnutí, a že si opatřil za tímto účelem aktuální informace o zemi původu. V závěru jednotlivých dokumentů je soupis zdrojů, na jejichž základě byla informace zpracována, přičemž se jedná o uznávané a relevantní veřejně dostupné informace.
11. Žalovaný je toho názoru, že se žalobce snaží žádostí o mezinárodní ochranu legalizovat jeho pobyt na území ČR. S odkazem na závěry přijaté v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, žalobce odkázal k řešení své pobytové situace na zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR.
12. Žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Soudní jednání

13. Během jednání konaného dne 7. 11. 2022 žalobce odkázal na žalobu a předložil fotografie dvou předvolání obviněného z let 2016 a 2020. Žalobce měl být obviněn z trestného činu, který tlumočnice přeložila jako „pokus o urážku a útok na veřejného činitele“. Krajský soud k těmto písemnostem konstatoval, že není třeba jejich založení do spisu, neboť se jedná o skutečnosti, které jsou zřejmé již z výpovědi žalobce ve správním řízení. Dále žalobce doplnil, že se bál uvěznění v Tunisku a má další informace, avšak nechťel sdělovat všechny podrobnosti, když byl na území ČR zadržen. Pověřený pracovník žalovaného odkázal na své vyjádření k žalobě.
14. Krajský soud poté sdělil podstatné okolnosti projednávané věci a shrnul skutečnosti obsažené ve správním spisu. Žalobce nad rámec již uvedeného doplnil, že politická strana žalobci vyhrožuje a chtěla jej poslat do míst bojů v Libyi a Sýrii. Žalobce však nepodporuje extremistické strany a nechce se účastnit žádných bojů a násilí. Policii si stěžoval na to, k čemu jej nutili členové strany Ennahda, přičemž tito členové mu poté začali vyhrožovat.

V. Posouzení věci krajským soudem

15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Žalobu shledal nedůvodnou.
16. Z předloženého správního spisu plyne, že žalobce požádal dne 12. 12. 2021 o udělení mezinárodní ochrany a důvodnost své žádosti odvíjel od pronásledování osobami, které jsou členy politické strany Ennahda. Představitelé politické strany jej kontaktovali a chtěli po něm, aby vstoupil do jejich hnutí. Žalobce však nabídku odmítl a poté mu začali vyhrožovat. Především zdůraznil, že mu v zemi původu hrozí vězení, neboť je obviněn ze spáchání trestného činu útoku na veřejného činitele. Tyto problémy mají trvat od roku 2016.
17. Žalovaný zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou dle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Podle žalovaného především z výpovědi žalobce neplyne hrozba pronásledování či vážné újmy ve smyslu zákona o azylu, neboť žalobce měl s tuniskými státními orgány pouze jediný incident, a to před 6 lety. Navzdory tomu, že byl zadržen policií, jednalo se o plně legitimní postup vzhledem k okolnostem, které k této události sám žalobce uvedl. Kontrola policií v roce 2020, kdy žalobce pobýval v tuniském hlavním města za účelem vyřízení cestovního pasu, byla poté zcela náhodná a proběhla standardně. Ani v souvislosti s tímto incidentem tedy nedošlo k ničemu, co by bylo možné považovat za pronásledování či vážnou újmu. Žalovaný uvedl, že tvrzení žalobce o pronásledování členy politické strany Ennahda jsou nepodložená. Jeho tvrzení, že jej policie stále hledá či pronásleduje a při každé potyčce jej nahlásí, proto nepovažoval za způsobila vyvrátit domněnku bezpečnosti země původu. Své závěry podložil zprávami *Hodnocení Tuniska jako bezpečné země původu - listopad 2021*, *Aktuální politická a bezpečnostní situace v zemi - únor 2022*, *Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti ze dne 10. 2. 2021* a článkem *V Tunisku rezignovalo přes 100 významných politiků vlivné strany ze dne 25. 9. 2021*.
18. Podle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu se rozumí *bezpečnou zemí původu* stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště,
1. ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu,
 2. který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a,
 3. který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a
 4. který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.
19. Jako zjevně nedůvodná se zamítne žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel přichází ze státu, který ČR považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li, že v jeho případě tento stát za bezpečnou zemi považovat nelze (§ 16 odst. 2 zákona o azylu). Podle § 16 odst. 3 zákona o azylu platí, že pokud jsou tu důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li

důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

20. Ministerstvo stanoví vyhláškou seznam bezpečných zemí původu, bezpečných třetích zemí a evropských bezpečných třetích zemí; seznamy zemí stanovené vyhláškou ministerstvo přezkoumá nejméně jedenkrát v kalendářním roce (§ 86 odst. 4 zákona o azylu).
21. Právě shrnutá úprava obsažená v zákoně o azylu má základ v procedurální směrnici. Podle bodu 40 preambule pokud lze třetí zemi pokládat za bezpečnou zemi původu, měly by mít členské státy možnost označit ji za bezpečnou a vycházet z domněnky, že je pro daného žadatele bezpečná, pokud žadatel neprokáže opak. Z bodu 46 preambule vyplývá, že členské státy se mohou rozhodnout, zda budou posuzovat bezpečnost země původu případ od případu nebo označí země jako bezpečné přijetím seznamu těchto zemí. ČR zvolila druhou z těchto variant (viz výše citovaný § 86 odst. 4 zákona o azylu). Seznam bezpečných zemí původu je obsažen v § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců. Jednou ze zemí nacházejících se na uvedeném seznamu je také Tunisko.
22. Krajský soud na tomto místě pouze stručně konstatuje, že již z vymezení právní úpravy institutu bezpečné země původu je zřejmé, že námitka protiústavnosti stanovení seznamu vyhláškou nemůže být důvodná. Je tomu tak především proto, že stanovení seznamu vyhláškou se opírá o zákonné zmocnění, resp. o zmocnění evropskou právní normou. Žalobci nepochybně není upřeno právo na meritorní posouzení žádosti a právo na přístup k orgánům veřejné moci podle čl. 36 Listiny a právo žádat o azyl podle čl. 43 Listiny. Pokud je pak zvýšeno důkazní břemeno na straně žadatele, děje se tak plně v souladu s čl. 4 odst. 2 Listiny, neboť zákon zmocňuje ministerstvo k tomu, aby seznam zemí stanovilo vyhláškou (§ 86 odst. 4 zákona o azylu).
23. Pokud tedy žadatel pochází z bezpečné země původu, předpokládá se, že jeho žádost o mezinárodní ochranu je nedůvodná, protože mu v zemi původu nehrozí pronásledování ani vážná újma. Tato domněnka je ovšem vyvratitelná. Každý žadatel pocházející z bezpečné země původu musí mít možnost prokázat, že v jeho konkrétním případě by se domněnka bezpečnosti uplatnit neměla. Za tímto účelem musí žadatel prokázat, že právě jemu „*hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení [...] tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 – 70).
24. Krajský soud se plně ztotožnil se žalovaným v závěru, že žalobcem tvrzené skutečnosti nepředstavují hrozbu pronásledování či vážné újmy ve smyslu zákona o azylu. Nejsou tedy způsobilé vyvrátit domněnku Tuniska jako bezpečné země původu. Pokud policie žalobce zadržela v roce 2016, stalo se tak z důvodu podezření z účasti na výtržnosti a napadení policistů. Jak uvedl sám žalobce při pohovoru dne 24. 3. 2022, k napadení policistů došlo v podniku, kde žalobce sám pracoval. V jeho zadržení tak nelze spatřovat prvky pronásledování či vážné újmy a jednalo se o legální postup policie související s vyšetřováním daného incidentu. Krajský soud poukazuje zejména na skutečnost, že žalovaný s žalobcem provedl celkem tři pohovory, ve kterých se jej detailně dotazoval na

okolnosti zadržení a tvrzeného vyhrožování představiteli politické strany. Z žádného pohovoru však nevyplývá, jak by mělo zadržení žalobce souviset s naléháním členy politické strany Ennahda, aby se žalobce stal jejím členem. Tím spíše pak ve výpovědích žalobce nelze nalézt žádné jednání, které by bylo možné podřadit pod azylově relevantní důvody podle § 12 a § 14a zákona o azylu.

25. Totéž platí rovněž pro tvrzení o kontrole policisty v roce 2020, kdy si žalobce vyřizoval cestovní pas v Tunisu. Policisté po žalobci požadovali rodné číslo, jméno a další údaje. Opět tedy platí, že v popsaném jednání policie nepochybně nelze spatřovat prvky pronásledování či vážné újmy. Takové jednání pak ani nemůže být způsobilé vyvrátit domněnku bezpečnosti země původu. Tento úkon policistů přitom stojí ve výpovědi žalobce naprosto izolovaně, tedy bez souvislosti s tvrzenými problémy ze strany členů politické strany Ennahda. Samotné vyhrožování členy politické strany se pak neprojevovalo jiným způsobem, než ve slovní rovině. Ani z žalobcových výpovědí neplyne, že v období mezi lety 2016 a 2020 měl jakékoliv jiné problémy. Tvrzení, že jej policie neustále pronásleduje a při každé potyčce nahlásí, tak soud považuje ve shodě se žalovaným za ničím nepodložená.
26. Krajský soud dále shledal vícero nejednoznačností či rozporuplných tvrzení v jednotlivých výpovědích žalobce. Primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je žadatel, jehož stíhá především břemeno tvrzení (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013 - 38). Celková výpověď žalobce je však značně nesourodá a nepodává ucelený obraz o jeho azylovém příběhu. Tato skutečnost přitom není zaviněna žalovaným, neboť ten žalobci poskytl dostatečný prostor k tomu, aby vyjasnil svůj azylový příběh a vyvrátil tak domněnku bezpečnosti země původu.
27. V tomto odstavci krajský soud uvádí jako příklad pouze některá z nejednoznačných tvrzení. K již výše uvedeným problémům žalobce doplnil při pohovoru dne 29. 3. 2022, že byl také ještě obviněn z krádeží ovcí, z terorismu a z braní omamných látek. Avšak při předcházejícím pohovoru dne 24. 3. 2022 žalobce uvedl, že nemá žádné jiné problémy se státními orgány, s úřady či s policií a o žádném z těchto obvinění se nezmínil. Soud dále podotýká, že již okolnost, s níž žalobce spojuje počátek svého pronásledování, žalobce popisoval ve správním řízení odlišně. Při poskytnutí údajů dne 6. 1. 2022 sdělil, že jej představitelé hnutí kontaktovali, aby přišel do kavárny, a chtěli, aby se stal také jeho členem. Nicméně při následném pohovoru dne 19. 1. 2022 uvedl, že pracoval v kavárně, kde jej oslovili členové tohoto hnutí. Žalobce také nebyl schopný řádně sdělit podrobnosti týkající se zadržení policií v roce 2016. Například při pohovoru dne 29. 3. 2022 sdělil, že byl na policii jeden den, poté na krajské policejní stanici čtyři dny a celkem byl zadržen na sedm dní. Při přechozím pohovoru dne 24. 3. 2022 nicméně vypověděl, že byl čtyři dny ve vězení a na policii strávil tři dny. K obvinění z trestného činu žalobce nejprve uvedl, že se soudního jednání nezúčastnil. Při pohovoru dne 29. 3. 2022 však již tvrdil, že jej policie odvezla k soudu, který jej „propustil“. Navzdory tomuto vyjádření pak žalobce popřel, že by soud ve věci rozhodl a vydal konečné rozhodnutí. Krajský soud tak konstatuje, že výpověď žalobce je minimálně nejasná (i přes její značný rozsah) takřka ve všech důležitých aspektech, z nichž žalobce dovozuje pronásledování členy politické strany Ennahda, a považuje ji proto za nevěrohodnou.
28. Současně nelze opomenout, že je-li určitá země umístěna na seznam bezpečných zemí původu, platí pro ni presumpce dostupnosti vnitřní ochrany (srov. rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 29. 6. 2007, č. j. 4 Azs 195/2006 - 149, nebo rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 10. 2021, č. j. 41 Az 58/2020 - 52). Samotným označením za bezpečnou zemi původu se tak vytváří domněnka, že v dané zemi existuje možnost využití vnitrostátních prostředků ochrany.

29. Pokud se tedy žalobce obával vyhrožování ze strany představitelů politické strany Ennahda, byl povinen nejprve vyhledat pomoc u jiných tuniských orgánů poskytujících ochranu. Jak přitom vyplývá z protokolu o pohovoru ze dne 19. 1. 2022, žalobce se v souvislosti s vyhrožováním neobrátil na nezávislé orgány s žádostí o pomoc. Své jednání zdůvodnil tak, že by nikomu nevěřil a nikdo by pro něho nic neudělal, neboť většina lidí je s představiteli hnutí v kontaktu. Takové odůvodnění však nelze akceptovat, přičemž ani v žalobě žalobce neuvedl žádné skutečnosti, kterými by zpochybnil dostupnost vnitrostátních prostředků ochrany v zemi původu. Pokud tedy žalobce namítl, že podklady neposkytují dostatečný základ k zařazení Tuniska na seznam bezpečných zemí původu, postrádá soud v žalobě konkrétní tvrzení, které mají domněnku bezpečnosti vyvracet. Žalobce se omezil pouze na obecné námitky, avšak na jejich základě soud nemohl posoudit, zda k zařazení Tuniska na seznam bezpečných zemí skutečně došlo v rozporu s požadavky procedurální směrnice a zákona o azylu. Za této situace byl povinen vycházet z podkladů, které shromáždil žalovaný, a ze kterých nelze učinit jiný závěr, než že na Tunisko lze nahlížet jako na bezpečnou zemi původu.
30. Závěrem krajský soud podotýká, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2005, č. j. 5 Azs 125/2005 - 46, není smyslem práva na azyl poskytnutí ochrany před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Žalobcovu situaci přitom za daných skutkových okolností nelze podřadit pod některý z takto vymezených důvodů udělení azylu či doplňkové ochrany, neboť nedosahuje dostatečné intenzity. Krajský soud tedy konstatuje, že žalobce neunesl důkazní břemeno a nevyvrátil, že v jeho případě by se domněnka bezpečnosti neměla uplatnit.

V. Závěr a náklady řízení

31. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
32. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li

poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 14. listopadu 2022

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně